

“Perdita Durango’ és un film romàntic”

Després del gran èxit d'“El día de la Bestia”, el director Álex de la Iglesia torna a les pantalles cinematogràfiques amb ‘Perdita Durango’, adaptació de la novel·la homònima de Barry Gifford i rodada a la frontera entre Mèxic i els Estats Units.

El realitzador basc ha passat el repte amb nota, tot tenint en compte que, en principi, la pel·lícula hauria d’haver arribat al públic signada per Bigas Luna i amb Victoria Abril com a protagonista. “Bigas va eliminar tots els elements de santeria que tenia la història original, i el seu guió no va agradar gaire al productor, Andrés Vicente Gómez”, comenta De la Iglesia. “Quant a Victoria Abril, li feia por rodar de nou als Estats Units. Havia tingut una mala experiència i no volia repetir”.

Així és com el paper principal va arribar a Rosie Pérez, que encapçala al costat de Javier Bardem un repartiment de luxe en què hi ha lloc per a sorpreses com ara la presència del cantant Screamin’

Jay Hawkins i la del director de cinema independent Alex Cox. “Screamin’ Jay, el tenia clar des que vaig llegir la novel·la. Ell era el bruixot santer embogit, quasi vudú, que ha ensenyat les males arts a Romeo i ha perdut la raó. La imatge que té de majordom boig m’atreia molt. Cridar-lo i conèixer-lo ja va ser una aventura. Els anells i collars que porta a la pel·lícula són seus. Nosaltres li vam afegir l’esmdòquing. Ens vam documentar molt sobre el vudú i vam descobrir que a Haití van vestits així, amb barret de copa alta ple de símbols. El personatge li agradava i hi va afegir altres coses pròpies, com el foc que llança durant el ritual, els càntics i els cascabels que porta als canells. El cas d’Alex

Cox és diferent. No havia pensat en ell al principi, però el vaig conèixer a Mèxic, ens vam fer molt amics i em vaig adonar que seria perfecte per al personatge de Doyle, el company impecable i molt britànic de l’agent Dumas, que és un poc impresentable i rep hòsties des del principi”.

La música del film apareix signada per Simon Boswell, encara que, en un principi, es va pensar en Maurice Jarre. “No em vaig entendre amb el bo de Maurice. Crec que *Perdita Durango* és una pel·lícula romàntica. Per tant, necessitava un compositor romàntic, i Jarre em tornava boig. El cas és que no ens vam entendre i vaig tornar a la decisió inicial, que era Boswell”.

Com que el projecte va arribar-li

a posteriori, de la Iglesia va haver de comptar amb un parell de guions anteriors, escrits pel mateix Gifford i David Trueba, abans d'enfrontar-se l'original conjuntament amb Jorge Gerricaechevarria, el seu coguionista habitual. No obstant això, considera que no han traït gaire l'esperit de la novel·la.

Però l'escriptura del guió no ha estat l'única diferència amb treballs anteriors que s'ha trobat el director d'*Acción mutante* a l'hora de rodar *Perdita Durango*. Aquesta vegada ha disposat del pressupost més elevat de la seua trajectòria. "No és una cosa que em provoqui problemes ni m'angoixi durant el rodatge. Quan vam començar aquesta pel·lícula ja sabíem que era cara, perquè exigia moure cent persones per cent vint localitzacions al llarg de la frontera. Aquest equip tan nombrós ja implicava una despesa enorme. I el que jo pretenia era que no esmercés els diners només fora de la pantalla, sinó també en coses que pogués veure el públic. Gràcies a això he pogut utilitzar les càmeres que necessitava per a l'escena del començament. Però no crec que la pel·lícula sigui cara. Per als americans, sis milions de dòlars és una producció independent. Una pel·lícula normal allí té un mínim de quinze milions de pressupost".

El fet que es rodés als Estats Units i que Àlex sigui un director de provada solvència va fer que alguns productors de Hollywood fixessin la seva vista en ell i que fins i tot li oferissin la realització de *La marca del Zorro*, la pel·lícula protagonitzada per Antonio Banderas que començà a rodar Robert Rodríguez. "Em van cridar només perquè era allí, a mà. Els productors sabien que era a Mèxic, i *La marca del Zorro* es preparava als estudis Churubusco. Rodríguez es va negar a fer-la, i aleshores va ser quan ens van cridar, desesperats. Era un projecte irrealitzable, perquè jo ja havia començat a rodar *Perdita Durango*, i no em feia gràcia ficar-me en un projecte de proporcions còsmiques".

No va ser l'únic oferiment que De la Iglesia va rebre durant la seva estada al continent americà.

Alien Resurrection, la quarta tonçada de les aventures espacials de Sigourney Weaver, també va estar al seu abast. "Em vam preguntar si m'agradaria fer-la i els vaig dir que no, perquè es tractava d'un cas paregut: ja estaven triats els actors, escrit el guió, construïts els decorats... Jo només aniria a supervisar i a dir 'acció', i això si em deixaven. La situació era molt xocant. No és que em fes por, sinó que podia pegar-me una hòstia de proporcions gegantines".

En canvi, ha dit que sí a un projecte que li va arribar quasi de re-

ARXIU / LOLA FILMS

bot, de nou a les ordres d'Andrés Vicente Gómez. "Andrés em va dir que intentava comprar els drets del personatge Fu Man Chu. A mi em va semblar que estava desequilibrat. Però em va fer pensar en la idea i em vaig posar a donar-li voltes. De sobte, em crida i em diu que l'endemà dinem amb el productor anglès de la pel·lícula. Jo no tenia res pensat, però em va demanar un parell de pàgines per presentar-li-les. Vaig aparèixer amb una sinopsi que ni tan sols se centrava en Fu Man Chu, però involucreva el personatge de manera estranya. I va i resulta que el paio, que havia estat productor de les pel·lícules de Jess Franco amb Christopher Lee, diu que li encanta, i de sobte em veig ficat en la

història. Ara estic enamorat del projecte i em pareix que és tan absurd que pot ser un gran èxit."

De fet, la pre-producció de la pel·lícula es troba en fase avançada, i fins i tot es parla de John Malkovich com a possible protagonista. "El vam conèixer l'altre dia, perquè farà una pel·lícula amb Javier Bardem, però la meua idea és que siguin tots actors anglesos, perquè el guió es desenvolupa al Shanghai dels anys trenta, a la colònia britànica. Els actors ideals serien Michael Caine i Sean Connery, però crec que això estarà una mica per damunt de les nostres possibilitats".

Productes arriscats. *Perdita Durango* tractarà de revalidar l'èxit d'*El día de la Bestia*, que es va alçar amb un bon grapat de premis Goya i ha servit perquè les productores apostin pel cinema de gènere a l'estat espanyol. En poques setmanes, arribaran a la cartellera *Memorias del ángel caído*, opera prima de David Alonso i Fernando Cámara, que es desenvolupa en una església on succeeixen fenòmens paranormals, i també *99.9*, la darrera realització d'Agustí Villaronga, amb aparició de cares a les parets d'una casa de poble i altres successos inexplicables. "Seria meravellós que *El día de la Bestia* hagués influït en la gent a l'hora de veure el cinema. Però crec que ha influït en productors més que en directors, que han decidit arriscar-se una mica. Amb *Perdita* passa el mateix. Si funciona, els productors s'atreviran amb projectes més cars i de major pressupost. Si no funciona, t'asseguro que no es tornarà a fer una pel·lícula així. No sóc capaç de comprendre com m'han deixat fer una pel·lícula tan cara i arriscada. Miro pel·lícules de nous realitzadors i no trobo riscos, però si els donen pressupostos petits és perquè arrisquin. En lloc d'això, juguen a fer una pel·lícula íntima i personal, amb el xiquet que descobreix la sexualitat i tot allò... De sobte, veig *Perdita* i em pregunto com hem tingut tant de morro".

Eduard Guillot

'Perdita Durango' ha comptat amb una producció de sis milions de dòlars. Àlex de la Iglesia considera que amb aquest film ha afrontat un risc: "Quan la veig des de fora, el que més em sorprèn és que ens hagin permès de rodar-la."